

А. Пенъ

Венецуелският въстаници

Преведе: Йосифъ Сжбевъ (3)

Капитанът наблюдаваше приближаващата канонерка и сякаш не знаеше какво да прави. . . Миделтонъ отри лицето си, покрито със капки потъ и каза съ нетвърдъ гласъ:

— Боже мой, тѣзи мошеници ще ни потопятъ! По-добре да слѣземъ на брѣга и да бѣгаме въ гората. Въстаницитѣ ще ни прибератъ въ лагера си. . .

Но капитанътъ сякаш не го слушаше. Заплашващото ги параходче се носѣше съ изумителна бързина срещу „Корсика“. Ето че се показа крѣгло облаче бѣлъ димъ и на нѣколко стотинъ фута отъ товарния параходъ падна съ плѣсъкъ въ водата снарядъ.

— Ще се спремъ, — прошепна капитанъ Ели.

Почти неподвижна, „Корсика“ сякаш чакаше неприятеля, съ намѣрение да се предаде безъ бой. Канонерката приближи вече така близко, че задъ орѣдиата се виждаха ясно почернѣлитѣ матрози въ бѣли куртки. Учудени отъ сънливостта на парахода съ контрабандата, венецуелцитѣ престанаха да стрѣлятъ и канонерката намали своя ходъ.

Странна тишина царуваше на палубата на „Корсика“. Матрозитѣ още не разбираха, че бедата е така близка. Само негърътъ готвачъ извика нѣщо грѣмко, падна на колѣне и забърбори молитви; той отдавна плаваше по море и бѣше видѣлъ кървавия край на една революция въ Хондурасъ.

— Ще ни заловятъ съ доказателствата, — викна изведнажъ Миделтонъ. — Нима искате да ни пречукатъ като мишки въ капанъ?

— Много говорите, — забеляза му сърдито капитана. — Ако не бждете по-предпазливъ, ще ме принудитъ да отстраня и васъ.

Еlegantната канонерка се обърна така, че голѣмокалибреното орѣдие да може да се прицели въ „Корсика“; войницитѣ венецуелци се тѣлпѣха до лодкитѣ и, сякаш, неприятелътъ искаше да изпрати въоръжени сили, за да овладѣятъ товарния параходъ.

Капитанъ Хансенъ вдигна бинокля и дълго и съсрѣдоточено гледаше плътната фигура, която се виждаше върху низкото мостче на венецуелската канонерка. Едриятъ, червендалестъ, съ повелителна осанка човѣкъ, въ бѣлъ мундиръ и златна обшивка, очевидно, командваше този параходъ. Капитанътъ на „Корсика“ изтри потътъ отъ загорѣлия си носъ, отстрани се отъ капитанската будка и мислено каза:

— Така си и мислѣхъ, че тази красива канонерка се командва отъ бѣлъ. Да-а. Ще го позная, въ каквото ще да е костюмъ. Но. . . признавамъ се!..

Командирътъ на канонерката сжщо гледаше внимателно върху мостчето на „Корсика“, кждето стоеше капитанъ Хансенъ. И офицерътъ отъ венецуелската флота се вълнуваше повече отъ

Ели. Той вдигна дветѣ рѣце, залитна и завика съ изражение на дълбоко изумление:

— Ей, параходъ! Нима това си ти, Ели? Ти — капитанъ?

— Какъ си, Франкъ? — викна Хансенъ високо. — Ето вече нѣколко години не те виждамъ. Изглежда, провървѣло ти е. — И като че ли имаше нужда отъ още обяснения, капитанъ Ели се обърна къмъ първия си помощникъ, забелязвайки:

— Това е единствениятъ ми братъ. Той бѣше всѣкога извънредно упоритъ момъкъ.

Франкъ Хансенъ не намѣри ни една дума, умѣстна въ тази трагическа загадка. Офицеритѣ го окрѣжиха съ развълнувани жестове и градушка отъ въпроси, изказани на испански, долетѣ до мълчаливата палуба на „Корсика“. Отблѣсквайки другаритѣ си, Франкъ погледна мрачно и съ тревога въ очитѣ върху заловения параходъ. Но ето, прозвуча силниятъ, спокоенъ гласъ на Ели, прелитащъ презъ раздѣлящата ги ивица отъ морето:

— Е, Франкъ, какво мислишъ да правишъ? Ще ми бжде неприятно, ако не изпълнишъ дълга си.

— Ще взема твоя параходъ и товара, Ели, — се чу отговоръ. — Но ни н тебе, ни на хората ти ще се направи вреда. И така, Богъ да ми е на помощ!

Нѣкои отъ офицеритѣ, които знаеха английски езикъ, разбраха забележката му и извикаха отъ гнѣвъ.

Капитанъ Ели викна нетърпеливо:

— Не желая да имашъ неприятности съ твоето правителство, Франкъ. Ние не молимъ за пощада. Не още! Азъ ще сваля товара на сушата, или поне мисля да направя това.

— За Бога, не мърдай! — викна братъ му. — Иначе трѣбва да открия огънь. Зная колко си упоритъ, Ели, но ти изигра своята игра и загуби.

— Не съмъ по-упоритъ отъ тебе, — отговори Ели и въ тона му пролича леко раздражение. — Азъ се подчинявамъ на заповѣди, а и ти — сжщо.

„Корсика“, на която високитѣ страни (бортове) представляваха доста голѣма плоскостъ за съпротивление, леко поклащайки се, се приближи къмъ канонерката. Ели Хансенъ повдигна широкитѣ си плещи, като че ли намирайки по-нататъшнитѣ разговори за ненуждни. Следъ това, като хвърли единъ нѣженъ погледъ върху храбрия си братъ, влѣзе бързо въ будката и викна на главния машинистъ:

— Пъленъ ходъ напредъ, после пъленъ ходъ назадъ. Дръжъ се здраво! Ще има тласкъ!

И, като развълнува внезапно морето, покривайки го съ кипѣща пѣна, „Корсика“, сжщо като върху стожеръ, направи обръщане почти на едно мѣсто. Нейното движение бѣше така отчаяно, така невѣроятъно, че командирътъ на канонерката изгуби нѣколко скжпоценни секунди, преди да събере мислитѣ си и се хвърли къмъ индикатора. (Следва)

— Измѣрвачътъ съ уредъ въ рѣжа опитваше дѣното, за да не би да налетятъ на скали, неотбелязани на картата. Изъ открититѣ люкове долитахше шумътъ на парния двигателъ. Скрипцитѣ и подемитѣ кранове бѣха готови да доставятъ бързо товара въ лодкитѣ. Ето, всрѣдъ зеленината се показва, като малки патенца, кавалерийски разездъ. Конницитѣ се носѣха назадъ и напредъ, а следъ това трѣгнаха къмъ брѣга. Издалече прозвучаха вистрели отъ малко полско орѣдие. Сигналното орѣдие грѣмна, съгласно условието, съ прекжсване отъ тридесетъ секунди. Като постави параходната далекогледна трѣба върху преградата на борта и погледна, капитанъ Ели видѣ бѣло знаме, което се вдигна върху луспестия клонъ на една висока и самотна палма. Генералъ Рафаелъ Портуендо го чакаше, и на брѣга не се виждаха врагове.

Ели слѣзе отъ мостчето, за да види готови ли сж лодкитѣ, но едва дойде въ палубата, когато първиятъ помощникъ извика и протегна рѣжа къмъ изтокъ. Изадъ издаващия се носъ, на разстояние две мили, излѣзе бѣла канонерка, изкоквайки като изъ засада. Слѣнцето блестѣше върху меднитѣ ѝ части; изъ низкия ѝ коминъ излизаше дълга лента отъ черенъ димъ. Тя дълго се криеше задъ носа и въ минутката когато „Корсика“ я видѣ, злѣбното корабче се готвѣше да нахесе удара.

— Това не ни се харесва — каза капитанътъ. — Навѣрно, въстаницитѣ сж пазили лошо; въ противенъ случай биха ни предупредили.

— Какво мислите да правимъ? — извика Миделтонъ. — Канонерката принадлежи къмъ Венецуелската флота и ще ни хванатъ въ момента на превозването на сандѣцитѣ.

— Ще доставя товара на сушата, мистеръ Миделтонъ, — проговори капитанътъ.

— Да отидемъ въ залива, съръ?

— Не, спрете. Защо да дадемъ възможностъ на канонерката да ни препрѣчи пътя въ този заливъ? Та ние не можемъ се измъкна оттамъ.

Откъмъ палубата се носѣше шумъ отъ изплашени гласове. Екипажътъ на „Корсика“ се мѣташе отъ една страна на друга. Капитанъ Хансенъ измъкна отъ куртката си голѣмъ револверъ и каза сурово:

— По-спокойно тамъ! Нѣма защо да виете, докато не сж ви ударили. Предоставете всичко на мене!

Паниката утихна. Капитанътъ викна презъ трѣбата на Цимеръ:

— Лоши сж нашитѣ работи. Срещу ни идва бързо вражески параходъ откъмъ изтокъ. Да избѣгаме отъ него — не можемъ. Чакайте моитѣ заповѣди. Разбирате? По моя заповѣдъ хвърляйте се. . .

— Азъ казахъ вече, че параходътъ не може да избѣга. Ще направя всичко възможно, — се чу глухъ отговоръ. — Корабитѣ съ платна бѣха по-удобни за такива контрабандни предприятия.